

Gudstjenesteliste

Dato	Hersom	V. Bjerregrav	Klejtrup	Søndagens navn
6. dec.	15,30	Ingen	14,00	2.s.i Advent
13. dec.	Ingen	19,30 S.T.Chr.	Ingen	3.s.i Advent
20. dec.	9,30	Ingen	11,00	4.s.i Advent
24. dec.	15,00	14,00	14,00 Kristoff.	Juleaften
			16,00	
25. dec.	Ingen	11,00	9,30	Juledag
26. dec.	11,00	9,30	Ingen	2. Juledag
27. dec.	9,30	Ingen	11,00	Julesøndag
2010				
1. jan.	Ingen	15,30	14,00	Nytårsdag
3. jan.	11,00	9,30	Ingen	Helligtrekonger
10. jan.	9,30	Ingen	11,00	1.s.e.H.3 Konger
17. jan.	Ingen	11,00	9,30	2.s.e.H.3 Konger
24. jan.	15,30 Ryholt	Ingen	Ingen	S.s.e.H.3 Konger
31. jan.	Ingen	9,30	11,00	Septuagesima
7. febr.	14,00	Ingen	15,30	Seksagesima
14. febr.	9,30	11,00	Ingen	Fastelavn
21. febr.	Ingen	9,30	11,00	1.s.i Fasten
28. febr.	11,00	Ingen	9,30	2.s.i Fasten
7. marts	Ingen	15,30 S.T.Chr.	Ingen	3.s.i Fasten
14. marts	9,30	Ingen	11,00	Midfaste
21. marts	11,00	9,30	Ingen	Mariæ Bebudelse
28. marts	Ingen	11,00	9,30	Palmesøndag

*Alle i sognene
ønskes en
rigtig glædelig jul
og et godt nytår!*

Det er stadig muligt at indbetale bidrag til driften af »Sogn & Kirke« også selvom der ikke følger et girokort med dette nummer af bladet. Indbetalinger - store som små - kan ske på kontonr. 9261-000-03-02511 i Skals Sparekasse, Møldrup afdeling.

Bidrag kan dog stadig også afleveres/sendes til Hersom præstegård eller til kasserer Jens Nielsen, Nørreheden 3, Nørheden, 9500 Hobro.

Vi siger TAK for alle gaver.

SOGN & KIRKE

Nr. 4 - December 2009 - 53. årgang

Hersom, V. Bjerregrav og Klejtrup sogne

HERSOM KIRKE

Sognepræst: Frederik Birkler,
Teglårdvej 30, Hersom, 9500 Hobro.
Tlf. 8669 0009.

Graver og kirketjener: Birgit S.
Jespersen, Gl. Ålborgvej 48, V. Bjerregrav,
9632 Møldrup. Tlf. 8669 1910.

Organist: Jacob Græsholt, Strandvej 29,
9500 Hobro. Tlf. 9852 5545.

Kirkesanger: Henning Pedersen,
Teglårdvej 24, Hersom, 9500 Hobro.
Tlf. 8669 0303.

Menighedsrådets formand: Jens Nielsen,
Nørreheden 3, Nørheden, 9500 Hobro.
Tlf. 9854 6303.

Kasserer: Esther Nielsen, Lundvej 14,
Troestrup, 9500 Hobro. Tlf. 9854 6076.

Kirkevæрге: Britta Kempe, Ørrisvej 15,
Ørris, 9500 Hobro. Tlf. 8669 0067.

V. BJERREGRAV KIRKE

Graver og kirketjener: Else Iversen, Ha-
lesøvej 1, Roum, 9632 Møldrup.
Tlf. 9854 6812.

Organist: Se Hersom.

Kirkesanger: Bettina Thoft Jensen, Klejt-
rupvej 103, 9500 Hobro.
Tlf. 2498 7247.

Menighedsrådets formand: Birte
Bergman, Nordskoven 21, V. Bjerregrav,
9632 Møldrup. Tlf. 8669 2185.

Regnskabsansvarlig: Kristian Nørskov,
Herredsvejen 69, V. Bjerregrav,
9632 Møldrup. Tlf. 4057 5711.

Ekstern kasserer: Esther Nielsen
(se Hersom).

Kirkevæрге: Gunhild Agger, Herreds-
vejen 80, V. Bjerregrav, 9632 Møldrup.
Tlf. 8669 2580.

KLEJTRUP KIRKE

Graver og kirketjener: Leif Bach Jensen,
Viborgvej 29, Klejtrup, 9500 Hobro.
Tlf. 9854 6792.

Organist: Se Hersom.

Kirkesanger: Kirsten Klitgaard Frandsen,
Bydamsvej 5, Skærshale, 9620 Aalestrup.
Tlf. 9864 9249.

Menighedsrådets formand: Kirsten Hou-
gaard Pedersen, Fuglevænget 5, Klejtrup,
9500 Hobro. Tlf. 9854 6067.

Kasserer: Vagner Bjørn, Fuglevænget 8,
Klejtrup, 9500 Hobro. Tlf. 9854 6625.

Kirkevæрге: Birthe Korsbæk, Søparken
20, Klejtrup, 9500 Hobro. Tlf. 8669 1459.

PRÆSTEGÅRDSUDVALGET

Formand: Karin Jehg, Ørnhøjvej 1, Her-
som, 9500 Hobro. Tlf. 3059 3595.

Kasserer: Esther Nielsen (se Hersom).

KIRKEBIL: De, der ønsker transport til og
fra kirke i forbindelse med vore gudstjene-
ster, skal ringe besked til KAS-Biler, tlf.
8669 1589, senest om søndagen kl. 8,00.
Gratis. - Dersom KAS-Biler skulle være
forhindret i at køre en søndag, er man vel-
kommen til at ringe efter den nærmeste
taxa.

SOGN & KIRKE udgives af menighedsrå-
dene og udkommer 4 gange om året. Bladet
er gratis, men økonomisk støtte modtages
gerne på konto-nr. 9261-000-03-02511.
Udensogns kan tegne abonnement: 60 kr.
Bladets adresse er: Hersom Præstegård,
Teglårdvej 30, Hersom, 9500 Hobro. Kas-
serer er: Jens Nielsen, Nørreheden 3, Nør-
heden, 9500 Hobro.

REDAKTION

Henning Pedersen, Hanne Vestergaard og
Ejvind Sørensen. Sognepræsten er an-
svarshavende redaktør.

Lay-out: Sognepræsten.

Sats og tryk: LSD-grafisk, 9864 9161.

Lokalhistoriske medarbejdere:
Ragna Kolind og Birthe Korsbæk.

Hvor intet andet er nævnt, er illustrationer
i dette blad hentet fra kirkelige publi-
kationer, blade og håndbøger.

Næste nummer: 1. marts 2010.

Sagtmodighed

- mens vi venter på, at »den yndigste rose« springer ud ...

*Prædiken på 1. søndag i Advent i Her-
som og Klejtrup kirker den 30. november
2008.*

Tekst: Math.21,1-9.

Med 1. søndag i Advent tager vi hul på
et helt nyt kirkeår. Hvert andet år gør vi
dette med beretningen om Jesu indtog i
Jerusalem, hvor vi hører, at Han som en
konge kommer ridende ind i byen sidden-
de på ryggen af et æsel.

På et æsel!

Umiddelbart ser det besynderligt ud.
Er der måske noget kongeligt over et æs-
el? Næh, det kan vi have svært ved at se.

Det karakteristiske ved et æsel er, at det
er et trækdyr, et rigtigt arbejdsdyr. Det er
meget roligt og fredsommeligt. Det arbej-
der stilfærdigt og langsomt - bærer sine
byrder med tålmodighed. Har masser af
tid. Der er intet som helst hastværk over et
æsel. Og det tager tingene fuldstændig i
den rækkefølge, de kommer.

På mine rejser i Middelhavsområdet
har jeg set mange æsler. Hver gang er jeg
lige betaget af den indadvendte ro, der
hviler over dette dyr. Der er ingen svin-
keærinder, ingen hurtige bevægelser, in-

gen vildskab. Og når æslet ikke arbejder,
står det bare dér på marken - eller i et af-
lukke - med sine lange strittende ører op i
luften! Dér kan det stå i timevis, ja, i da-
gevis, i den brændende sol.

Det er et godmodigt dyr, ukrigerisk,
spagfærdigt, næsten forsonligt.

Hvis vi med ét eneste ord skal karakteri-
sere æslet, bliver det med ordet *sagtmo-
dighed*.

Måske ikke et ord vi anvender så meget
på dansk nu om stunder. Men vi ved godt,
hvad ordet betyder: *sagte i modet - sagt-
modig*.

På forsiden ses Joakim Skovgaards fremstilling af lignelsen om det store festmåltid (Luk. 14,16-24). Billedet er fra vestvæggen i Viborg Domkirkes søndre korsskib.

Mange indbydes til den store fest. Men alle de indbudte takker nej og undskylder sig med, at de er optaget på anden vis. Til højre i billedet ses ham, der er mest interesseret i sin nyerhvervede mark. Nederst til venstre står manden, der må have afprøvet de okser, han lige har købt. Og ovenover ser vi et nygift par, som har nok at gøre med at få sig indrettet i deres nye tilværelse.

Alle de øvrige på billedet er så dem, der er hentet ind fra gaden og fra udkantsområderne: fattige, syge, lamme og forkroblede eksistenser. For husets herre, som er Kristus selv (øverst i midten) bliver ved med at indbyde, lige indtil festsalen er fyldt op. Derefter skal der rigtigt festes.

Billedet her på denne side samt på bladets bagside er ligeledes hentet fra Skovgaards malerier i domkirken.

Det er altså et sådant dyr, et æsel, Jesus udvælger sig til sit kongeligende indtog i Jerusalem.

Hvorfor gør Han mon det?

Det bliver sagt: »Se, din konge kommer til dig, *sagtmodig*, ridende på et æsel ...«.

Når Jesus vælger sig netop et æsel - og ikke en fyrig hest f.eks. - så kan man næsten ikke undgå at få den tanke, at Hans egen sagtmodige fremtoning på rideturen ind i byen synes at harmonere særdeles godt netop med æslets rolige temperament.

Så kan vi jo spørge os selv: *sagtmodighed* - er det noget, vi kender til fra vores egen hverdag nu om stunder?

Vistnok ikke i særlig høj grad, næppe heller i den kommende tid, hvor vi er optaget af at forberede os til den store julehøjtid.

Der vil meget nemt kunne ske det, som de fleste af os tidligere har erfaret, at jo nærmere vi kommer julefesten, desto mere uro og fart kommer der over feltet. Mange af os har jo en hel del, vi skal have gjort. Og kan vi nu også nå det alt sammen?

Det kan blive svært at give plads til ret megen sagtmodighed.

Måske det er noget, vi kommer til at øve os i den kommende tid?

For spørgsmålet er, om vi overhovedet når frem til rigtig julefest, *uden* at vi iklæder os *sagtmodigheden*?

Hvad er det egentlig, Jesu komme betyder?

Ordet advent betyder jo »komm«.

Men hvilken betydning har Hans komme til os?

Og hvad er det mon, Han vil fortælle os med sit sagtmodige æselridt her ved adventstidens begyndelse?

Sagtmodighed - at være sagte i modet - har også noget at gøre med den rolige, stilfærdige *venten*.

Man kan alligevel ikke fremskynde det, der skal komme.

Men i sagtmodigheden ligger der også en tro på, at alt nok skal gå, som det skal. At de forestående begivenheder »følger naturens orden« så at sige - eller i hvert fald den orden, som fra højere sted *er* bestemt.

Vi ved jo, at alting kræver sin tid. Alting har brug for et vist mål af tid.

Er det ikke også, hvad f.eks. den gravide kvinde må erkende? Jeg forestiller mig, at netop hun nærmer sig til sagtmodigheden - i løbet af de ni måneder, graviditeten normalt varer. Hun kan ikke fremskynde det liv, der er i sin vorden derinde. Hun kan ikke fremskynde fostrets vækst og udvikling.

En graviditet varer nu engang den tid, den varer. Og kvinden må tålmodigt - og sagtmodigt - vente på, at det hele nok går, som det skal, lige indtil den dag, hvor hun ligger med sit lille nyfødte barn i sin favn.

Sådan er det i øvrigt også med kærligheden. Ganske sagte kan den vokse frem mellem mennesker. Ikke som forelskelsen. Den kan komme som et lyn fra en klar himmel, den virker med hurtige hjerteslag, den bruser, er utålmodig og kan slet ikke vente!

Anderledes med kærligheden: den gror langsomt, den vokser frem af dybet, kræver sin tid. Den kan være længe undervejs, før den sagte folder sig ud som en smuk blomst!

Derfor kan man sige, at der er noget sagtmodigt over kærligheden.

Og den kommer altid med fred og forsoning.

Er det ikke også det, vi kan erfare?

Alt det i livet, der virkelig har betydning, må også have sin tid - tid til gradvist, langsomt og sagte, at vokse frem.

Vi siger jo også, at »hvad der kommer let, går let!«

Omvendt må det vel betyde, at det, der skal have en mere varig og grundlæggende betydning, ofte kræver længere forbedelsestid.

Nu hedder det så om Jesus, at Han som en konge - sagtmodig - rider ind i Jerusalem på et æsel ...

Tiden er kommet. Og det har været en lang forbedelsestid. Jesus har forberedt sig på dette her hele sit liv, kan vi roligt sige. Han er ved at være ved vejs ende.

Vi befinder os umiddelbart før det tidspunkt, hvor kærlighedens allersmukkeste blomst springer ud i fuldt flor.

»Den yndigste rose ...«

Det sker nogle få dage senere - på et kors og fra en åben grav!

Mon vi har øjne, så vi kan se, hvad det handler om?

Nu skal vi så til at forberede os til jul.

Men dersom vi ønsker at komme i forbindelse med julens dybe mysterium, da må vi i de kommende uger søge ind i sagt-

modigheden - ind i den sagte stilfærdighed.

Ved indgangen til Jerusalem dén dag herskede der alt andet end sagtmodighed blandt byens folk. Der lød højstemte råb og larm i gaden.

Og der var heller ingen i folkeskaren, som den dag ænsede, hvad Jesu kongeindtog havde at betyde.

For os i dag kan det også være vanskeligt.

Den tid, vi lever i, er præget af flygtighed, af hurtige og nemme løsninger, af udvendighed, ufred og mangel på grundfæstethed blandt mennesker.

Sagtmodigheden har dårlige livsvilkår.

Ikke desto mindre må vi øve os i den sagtmodighed, som tilsiger os, at alt skal have sin tid.

Vi må lære at vente tålmodigt.

Vi må atter til at genopdage værdien af den langsomhed, der bl.a. indebærer, at vi også er tålmodige med os selv og vort eget liv. Og med hinanden.

For sådan er vores menneskelige tilværelse indrettet. Skal noget bæredygtigt vokse op fra livets dyb - indefra - må vi falde til ro som et æsel, sagtne farten og bevæge os ind i sagtmodigheden.

Da kan det ske, at Guds barnet undfanget og fødes også i os. Da kan det for alvor blive jul. Og vi vil af hjertet kunne synge med på »Den yndigste rose er funden ...« - også i vort liv.

Frederik Birkler

Juleaftensgudstjenester i Klejtrup

Igen i år vil der i Klejtrup Kirke blive holdt to gudstjenester på Juleaftensdag - nemlig kl. 14,00 og kl. 16,00.

Ved gudstjenesten kl. 14,00 prædiker pastor emer. Sv. Aa. Kristoffersen.

Den store juleglæde

Sidste år ved denne tid kunne man i avisen læse om en opsigtsvækkende hændelse, der fandt sted i begyndelsen af december måned i en katolsk kirke nede i Tyskland.

Det var adventstid. Og som et led i juleforberedelserne havde man dér i den lokale kirke bygget en julekrybbe, som var anbragt oppe omkring kirkens alter. Den var lavet sådan, at børnene i løbet af adventstiden havde mulighed for at lægge halm i den.

En morgen kom kirkens præst ind i kirken for at bede morgenbøn. Men der ventede ham en usædvanlig overraskelse: henne fra julekrybben kom der lyde som fra et lille barn. Han gik hen for at se efter. Og ganske rigtigt: i julekrybben lå et nyfødt barn og græd! Det var en lille dreng.

Pludselig var julen blevet særdeles realistisk, måske også mere realistisk end præsten kunne have ønsket sig.

»Han lå dér - fuldstændig som et Jesusbarn!« - fortalte præsten bagefter. Og så ringede han ellers straks efter en ambulance, og barnet blev bragt til en klinik.

Senere på dagen fandt politiet ud af, at det var en 38-årig kvinde, der havde født barnet og få timer efter gået hen og lagt det i kirken. Hun mente, at folkene dér ville være i stand til at tage sig af hendes barn. Hun følte ikke selv, at hun kunne.

Iflg. avisen blev der hurtigt fundet en plejefamilie til det lille drengebarn.

Denne lille episode fra det virkelige liv fortæller altså om et nyfødt barn, som der ikke rigtigt var plads til nogen steder, hverken hos moderen eller i kirken!

Det endte med, at fremmede måtte tage sig af det.

Men er det ikke en historie, vi har hørt før?

Jeg tænker ikke alene på, hvad vi får fortalt i juleevangeliet: om den lille familie, der for 2.000 år siden ikke var plads til i Betlehems herberg.

Jeg tænker lige så meget på det, som jeg tror, at vi alle sammen har været ude for i vores tilværelse, måske endda flere gange: at der ikke rigtigt var plads til os! At vi blev skubbet ud, eller følte os sat udenfor, tilsidesat, overladt alene til os selv.

Mon der er nogen, der ikke har prøvet det?

Jeg er ret sikker på, at vi alle kom ud for det som børn, også selv om vi måske har glemt det.

Børn er særligt følsomme, også i denne henseende. Børn mærker tydeligt, om der er plads til dem - i skolen, på legepladsen, blandt klassekammeraterne, eller derhjemme. Børn fornemmer straks, om de bliver set, hørt eller forstået, også af mor og far, og om der på den måde er plads til dem - som dem de er.

Og det fornemmer vi andre da også.

Vi mærker, når der lukkes af for os, når ingen interesserer sig for os, når vi befinder os uden for kredsen af indforståede, eller når der ikke er plads til sådan nogen som os, med de synspunkter og tanker som vi nu har.

Men vi mennesker, uanset alder, kan have umådelig svært ved at leve, hvis vi føler, at der slet ikke nogen steder er plads til os. For vi er skabt til på en eller anden måde at leve i et fællesskab med andre, tror jeg.

I længden kan vi ikke holde til at leve som den grimme ælling i H. C. Andersens eventyr. Den var der som bekendt hverken plads til i andegården eller andre steder, hvor den færdedes. Den levede en trist tilværelse, lige indtil det øjeblik hvor det gik op for den, at den i virkeligheden var en smuk svane! Da fyldtes den med en meget stor glæde.

Nu skal vi da til at fejre jul.

Juleevangeliet handler både om Josef og Maria og om Jesus-barnet, som der ikke var nogen plads til i Betlehems herberg.

Men samtidig handler det om, at der ved samme lejlighed blev åbnet plads til *alle* mennesker i ét stort fællesskab - endda et glædesfællesskab af himmelske dimensioner!

Et spørgsmål trænger sig på: hvordan skaber vi plads hos os for det, som julen således dybest set handler om?

Et svar kunne være, at vi f.eks. til en begyndelse giver plads for mere *tillid* hos os, tillid til hinanden, og tillid til det, der møder os i juleevangeliet. Ja, at vi simpelthen giver os til at *tro* på, hvad juleevangeliet fortæller os!

Juleevangeliet fortæller os en helt fantastisk historie.

Det barn, som Maria føder, og som der fra begyndelsen ikke var plads til i verden, dette barn medbringer noget, som vi mennesker har aller-allermost brug for: en *glæde* så stor, at ingen hverken før eller siden har kendt magen.

Der er tale om en glæde, som står lige uden for vores hjertedør og banker på: »Mon der er plads derinde?« - tænker juleglæden ved sig selv. Og hver gang, den finder et åbent menneskehjerte, så vokser den og bliver endnu større.

Jeg tror, det kan være svært for os at give plads for det, som ved juletid er det vigtigste. Og når jeg tror det, er det fordi vi efterhånden har vænnet os til at lade pladsen inde i os være optaget af så meget andet, som i virkeligheden blot er indpakningen omkring det egentlige indhold.

Når vi derfor nu skal til at forberede os til jul, så er det, som om vi først lige må have ryddet pladsen!

For hvem af os kunne ikke brændende ønske sig at få del i den store glæde?

Lad os derfor forestille os, at vi nu åbner os og giver plads for den glæde, som juleevangeliet bringer med sig.

Hvad er det, vi hører?

Hvori består glæden?

Jeg nævnede før eventyret om den grimme ælling, der viste sig at være en smuk svane.

For nu at blive i dette billede: med Jesu fødsel i Betlehem kryber den himmelske Gud så at sige ind i en menneskekrop af kød og blod for at fortælle os, at hvert eneste menneske, også du og jeg, i Hans øjne er som en smuk svane, skabt til et liv under Hans åbne Himmel!

Og i Hans Himmel er der masser af plads!

Der er tilmed plads til den, der mest af alt - og i vore øjne - ligner en grim ælling! Heri skal vi finde den store juleglæde.

Og glæden lever allerbedst, hvor hjertet byder den som gæst - hvor mennesker hinanden ser som stjernelys i himmelsk skær.

For Himlens skønne julebud vil lyse op som stjerneskud. Bekymring for en stund må vige for juleglæden uden lige.

Frederik Birkler

Siden sidst

Begravede i Hersom:

Bent Foulum Nielsen

Bisat i Hersom:

Johan Myrthue

Anna Kirstine Valborg Madsen

Døbte i V. Bjerregrav Kirke:

Isak Bogner Moesgaard

Josefine Hovaldt Kristensen

Matilde Nielsen

Bisat i V. Bjerregrav:

Søren Jensen Kristensen

Døbte i Klejtrup Kirke:

Lærke Grud

Johanne Bach Frandsen

Clara Ramsdal Fuglsang

Benjamin Teilskov Kousgaard

Thea Schmidt Fragtrup

Mattias Berg Axelsen

Julius Møller Simonsen

Valdemar Bailey

Viede i Klejtrup Kirke:

Kamilla Mouritsen og

Stig Borg Boesen

Kirkeligt velsignede i Klejtrup Kirke:

Heidi Juul Høgh og

Dennis Rysz Nielsen

Begravede i Klejtrup:

Gudrun Andersen

Gerda Jensine Dahl Jakobsen

Bisat i Klejtrup:

Hans Christian Frosch

Palle Kerdrup Kristensen

Ragna Viola Jørgensen

Indsamlinger:

Høstoffer:

Hersom Kirke 236,00 kr.

V. Bjerregrav Kirke 804,00 kr.

Klejtrup Kirke 887,00 kr.

DSUK 380,00 kr.

Kommende indsamlinger:

Juleaften og Juledag: Børnenes Fællesråd.

Nytårsdag: Det Danske Bibelselskab.

Septuagesima (31. jan.): Kirkens Korshær.

Julekoncerter - i vore tre kirker

V. Bjerregrav: *Tirsdag den 1. december kl. 19,30* kommer Kulturrøddernes Kor og synger i V. Bjerregrav Kirke. Kulturrøddernes Kor er et voksenkor fra den nære omegn, idet koret i det daglige holder til i Tjele. - Koret ledes af Grethe Kvistgaard og vil fremføre et alsidigt program, der dog vil skele til den kommende jul. Efter koncerten tager vi sammen kaffe m.m. i våbenhuset.

Klejtrup: *Torsdag den 3. december kl. 19,00* afholder både Klejtrup og V. Bjerregrav kirkers børnekor en fælles julekoncert i Klejtrup Kirke. Til de sidste mange julekoncerter har vi samarbejdet med én eller flere musikere udefra. I år får denne tradition en anden drejning, idet et tidligere kormedlem fra V. Bjerregrav, Mathias Myrthue Justesen, vil komme og supplere koncerten dels sammen med børnene, dels med solosang. - Mathias skal i øvrigt, som

det beskrives nedenfor, senere i julemåneden gennemføre en solokonzert i Hersom; men den 3. december er hovedattraktionen selvfølgelig de søde børn fra de to kirkekor! Efter koncerten mødes vi på Brattingborgskolen til kræs og hygge

Hersom: *Tirsdag den 8. december kl. 19,30* afholdes julekoncert i Hersom Kirke. Denne koncert bliver noget helt specielt, idet Mathias Myrthue Justesen vil komme og synge sange og salmer akkompagneret af undertegnede. - Lokale vil vide, at Mathias ikke er »hvem som helst«, men derimod opvokset i Hersom på Teglgårdvej. Derfor har denne Mathias' første optræden i Hersom Kirke også en særlig valør. Mathias vil synge et blandet program af jule- og vintersange. Efter koncerten er der til kaffebord i præstegården.

Med venlig hilsen
Jacob Græsholt
organist ved de tre kirker

Kirkelig husånd

Det er sjældent, at vi her i vort sogneblad gengiver læsestof, der er hentet i danske aviser. Men på denne side har vi valgt en lille artikel, som stod at læse på bagsiden af dagbladet Politiken i august 2008.

Skribenten er anonym. Hun/han deltog sidste år i en gudstjeneste i Ærøskøbing Kirke. I den forbindelse gjorde vedkommende sig nogle tanker, som vi i vore sogne hermed også kan nyde godt af:

»Forleden fyldte Ærøskøbing Kirke 250 år - ikke meget for en kirke. Men den har dog opnået den der særlige ånd, som kendetegner kirkerum. Hvad er det? En form for ladethed, som kræver årtiers opbygning. Ånd kommer ikke fra den ene dag til den anden, og den kommer ikke af sig selv.

Lidt som med skove. Som en forstmand sagde, da vi var med på fremvisning af en nyplantet (10 år gammel) skov: »Ja, de første hundrede år er der jo ikke så meget ved«.

Man mærker det tydeligt i nyere kirker - som ikke har fået deres ånd endnu. For eksempel den kun godt 20 år gamle Hallgrimskirke i Reykjavik (byggeriet påbe-

gyndt i 1945), et på én gang tungt og himmelstræbende bygningsværk; inden døre med meget højt til loftet og et orgel, der kan blæse enhver menighed grundigt igennem. Men sætter man sig lidt og mærker efter, mangler der den dér udefinerlige atmosfære, selv om den sikkert nok skal komme engang, alt efter hvordan kirken bliver brugt.

En kirkes ånd må være blandet af især tre elementer: de særlige ord, der bliver sagt - og sunget - den orgelmusik der bliver spillet, og de ting mennesker gør, tænker og føler i den.

I en sjældent fuld kirke ved fødselsdagsgudstjenesten mærkede vi lidt af tidligere tiders fylde, da flere hundrede mennesker sammen stemte i med de kendte salmer. Flere af os blev ganske enkelt tavse af den overvældende bølge af fælles stemmeudfoldelse - og gav os til at se rundt på de mange andre, der havde klædt sig lidt pænt på og var mødt frem.

Og pludselig var det let at forestille sig dengang kirken var det sted, man gik hen for at se og blive set, få et glimt af eller veksle et par ord med én man gik og tænkte særligt på, måle sin egen betydning (eller mangel på samme) i andres øjne, måske aftale et vigtigt møde, måske få et par opløftende ord med hjem. Det var dér mange vigtige ting i nærsamfundet skete, blev sat i gang, forstærket eller måske afsluttet.

I dag sker den slags alle mulige andre steder. Så de af os der jævnlige eller indimellem kommer i kirken til almindelig gudstjeneste, kommer der af andre grunde, blandt andet for at opleve denne særlige tavse, stærke ladethed, som findes i gamle kirkerum. Være med til at videreudvikle den - hvor den nu end bevæger sig hen i disse år, det ved vi først om mange år - og samtidig tage lidt af den med sig hjem.

Forskelligt

FØDELSANMELDELSE

Et barns fødsel skal anmeldes til sognepræsten senest 14 dage efter fødslen. Blanketten »Fødselsanmeldelse« anvendes.

Ugifte forældre kan erklære, at de sammen ønsker at varetage omsorgen og ansvaret for deres barn. Dette sker via blanketten »Omsorgs- og ansvarserklæring«.

ANMELDELSE AF DÅB

Når barnet skal døbes, ringer man til sognepræsten og aftaler dato for dåben. Desuden fastsættes et tidspunkt, hvor man kan mødes i præstegården og tale om dåben, barnets navn og faddere.

NAVNGIVELSE UDEN DÅB

Skal barnet ikke døbes, men navngives, sker dette også ved anmeldelse til sognepræsten.

Et barn skal have navn senest 6 måneder efter fødslen.

VIELSE

Ved vielse i kirken aftales med sognepræsten tid og sted, desuden tidspunkt for en samtale om vielsens forløb.

Kommunen kontaktes med henblik på den lovpligtige prøvelsesattest.

Når man gifter sig, beholder man i princippet sit eget navn. Ønsker man det samme efternavn og evt. mellemnavn, kan dette ske enten i forb. med vielsen eller bagefter. I begge tilfælde søges herom hos sognepræsten.

NAVNEÆNDRING

Ønsker man navneændring, koster det 460 kr. (fra 1. jan. 2010). Yderligere oplysninger kan indhentes hos sognepræsten.

BLANKETTER OG FORMULARER

Alle borgere med adgang til en PC har i øvrigt mulighed for at udprinte de nødvendige blanketter via internettet på adressen »www.personregistrering.dk«. Eller de kan fås hos sognepræsten.

VED DØDSFALD

Anmeldelse af dødsfald skal ske til sognepræsten senest 2 hverdage efter dødsfaldet.

Begravelsesmyndighed er altid sognepræsten i det sogn afdøde bor, også selv om begravelsen skal finde sted i et andet.

Det kan i det hele taget tilrådes, at man snart efter dødsfaldet kontakter præsten, som vil være behjælpelig i forbindelse med det nødvendige vedr. begravelsen.

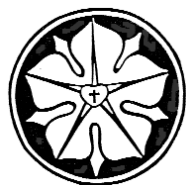
KONFIRMATIONER

Konfirmationsdagene ligger fast år for år:

Bededag:	Flg. søndag:
2010 Bjerregrav/Hersom	Klejtrup
2011 Klejtrup	Hersom/Bjerregrav
2012 Bjerregrav/Hersom	Klejtrup
2013 Klejtrup	Hersom/Bjerregrav
2014 Bjerregrav/Hersom	Klejtrup

TELESLYNGE

Der er teleslynge i alle vore 3 kirker. Det betyder, at kirkegængere med høreapparat må huske at stille apparatet på T, så skulle lyd-niveauet være optimalt.

Tanker fra en dåbsattest ...

»AUK TANI KARTHI KRISTNA«

Det er oftest de underligste ting, man husker fra ens barndom. Selv om ovenstående sætning umiddelbart ligner noget volapyk, var det en af de første jeg lærte og stadig husker allerbedst.

Selv om jeg ikke helt forstod det dengang, insisterede min historieinteresserede mor på, at hendes børn pinedød skulle kende til de mest elementære begivenheder i den danske historie. Hun har altid været af den opfattelse, at man var fattig uden en sådan viden.

Det var derfor ikke så underligt, at denne sætning, historien bag den - selv alfabetet med hvilken den var skrevet - var en af de første fortællinger, vi blev introduceret for derhjemme. Ikke alene er den skrevet af en af de første danske konger - den fortæller også om, hvordan grundlaget for den første egentlige danske stat blev dannet, og endda hvordan dette første danske rige skulle udformes og hvordan det udvikledes.

Alt dette står på forunderligste vis at læse i de fire små ord: »Og danerne gjorde kristne«.

Et spørgsmål om tro

Kristendommens store gennembrud i Danmark kom omkring året 965, da Kong Harald Blåtand lod sig kristne.

Historien om hvordan kongen lod sig kristne, finder vi i munken Widukind's Sakserkrønike fra Corvey-klostret; han fortæller om et gæstebud, hvor Kong Harald er til stede. Ved selskabet udvikler der sig pludselig en diskussion om gudsdyrkelse, og hvilken gud der mon er den stærkeste. Danerne hævdede ikke så underligt, at deres guder kunne udkonkurre enhver anden guddom.

De bliver imidlertid modsagt af en klerk ved navn Poppo, som taler kristen-

dommens sag. Kong Harald beder klerken om at bevise sine påstande om, at Gud er den største.

Næste morgen lader kongen en stor jernklump opvarme ved ilden og befaler Poppo at bære det glødende jern for at bevise sin tro. Det gør Poppo til stor overraskelse, så længe kongen ønsker det, bagefter fremviser han sine hænder, som er ubeskadigede af ilden.

Kongen er nu overbevist om den kristne guds magt og beslutter at lade sig døbe. Han befaler ligeledes sine undersåtter at forkaste de hedenske guder til fordel for Kristus.

Hvor meget sandhed der er i denne historie, er nok et ret usikkert spørgsmål. Ligeledes ved vi ikke ret meget om Poppo, ud over at han gennem denne historie nærmest opnåede helgenstatus i Danmark.

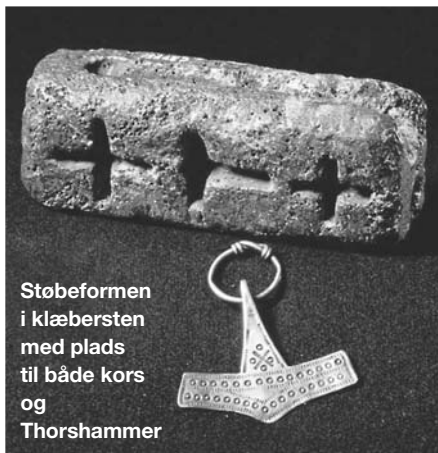
Sikkert er det derimod, at Kong Harald lod sig kristne, og tidspunktet var næppe tilfældigt. I munken Widukind's beretninger tyder meget på, at danernes naboer i syd var meget opsatte på netop den religiøse ændring. Den tyske Kong Henrik den 1. havde angrebet de danske områder i 934, og da hans rige hastigt udviklede sig til en stormagt, var der ingen tvivl om, at presset på Danmark blev større og større. Den danske kirke var da også i begyndelsen underlagt ærkebispesædet i

Hamburg-Bremen, og den tyske kejser har sandsynligvis opfattet sig selv som øverste myndighed i den danske kirke.

Kristendommen var ikke fremmed i Danmark - man havde kendt til denne religion et godt stykke tid. Måske derfor blev indførelsen heller ikke nogen særlig stor affære.

Allerede ved vikingetidens slutning var der bygget mange kirker i Danmark, dog tyder noget på, at den hedenske tro stadig blev praktiseret sammen med den kristne.

Fra arkæologiske fund kender vi bl.a. til støbeforme fra smedjer, hvor man både kunne støbe amuletter formet som kristne kors, og bære disse om halsen - men i samme støbeforme findes også ofte en form til den hedenske Thors-hammer.

Støbeformen i klæbersten med plads til både kors og Thorshammer

Meget tyder derfor på, at de to religioner eksisterede side om side i et godt stykke tid.

En dåbsattest på runer

Hvor hurtigt eller langsomt kristendommen end manifesterede sig i danernes bevidsthed, så er det sikkert, at Kong Harald fik sat sig et eftertrykkeligt eftermæle: I Jelling ligger de to store kongehøje, Gorms og Thyras høje, med Jelling Kirke imellem sig. Og ved kirken står de to nok mest kendte runesten i landet.

Den lille sten satte Kong Gorm efter sin kone Thyra, og på denne sten finder vi for første gang navnet »Danmark«.

»Gorm konge bød gøre disse kumler efter Tyre sin kone, Danmarks bod (pryd)«.

Senere satte sønnen Harald yderligere en sten efter sine forældre - dog undlod han ikke at berette en hel del om sine egne bedrifter ved samme lejlighed:

»**HARALTR KUNUKR BATH KAURUA**
(Harald konge bød gøre)
KUBL THAUSIAFT KURM FATHUR SIN
(kumler disse efter Gorm fader sin)
AUK AFT THAURUI MUTHUR SINE, SA
(og efter Thyra moder sin, den
HARLATR IAS SAR UAN TANMAURK
(Harald som sig vandt Danmark)
ALA AUK NURUIAK
(al og Norge)
AUK TANI KARTHI KRISTNA«
(og danerne gjorde kristne)

Sådan lyder den nutidige oversættelse, hvori Harald får fortalt, at han ikke kun vandt sig hele Danmark, men også Norge (selv om vi ikke kan være helt sikre på, hvor store områder hverken Danmark eller Norge omfattede på daværende tidspunkt), og at han fik kristnet danerne.

Den store Jellingesten er næppe tilfæld-

digt valgt til at bære netop denne tekst: Den består af tre sider. På den ene står det meste af teksten, som dog også strækker sig lidt over de to andre. På en af siderne er afbildet et stort drageagtigt dyr indvundet af båndsløng.

Denne opstilling har været nøje ud tænkt - så selv de, som ikke kunne læse skriften, kunne forstå budskabet.

Netop Jellingestenens Kristusfigur er interessant, for kikker man nærmere efter, er det ikke helt det Kristusbillede, som vi kender så godt fra mange kirker af den lidende Kristus på korset. For det første hænger denne Kristus ikke på et kors, og for det andet er der ikke meget lidende over hans udtryk. Det ser nærmest ud som om han smiler.

Billedet, som Kong Harald ønsker at fremstille, er billedet af en sejrende Kristus og en omfavnende Kristus. Han står med åbne arme, som er han klar til at favne hele verden. Han danner dermed selv korset, mens kaos og uorden hersker rundt om ham.

I begyndelsen af middelalderen var denne fremstilling af Kristus meget almindelig: Det var ikke den lidende Kristus - ham, som påtog sig menneskenes synder - der skulle vinde danernes gunst. Det var derimod den sejrende og favnende Kristus, de skulle tage til sig.

Præcist hvordan og hvor længe danerne var om at tage den nye religion til sig, kan vi kun gisne om. Man har i hvert fald praktiseret de hedenske ritualer i et betydeligt stykke tid herefter.

Men sikkert er det, at med den nye religion kom også starten på den første egent-

lige statsdannelse; et samlet rige under det samme navn og med den samme religion. Dette satte dagsordenen for nogle helt nye muligheder både politisk, militært, religiøst og især organisationsmæssigt. Danerne fremstod som et samlet folk, og gennem vikingetiden blev mange nye muligheder udfordret både herhjemme gennem en fremstående militærdannelse og landbrugsudvikling - og i udlandet gennem erobringer af nye territorier og udforskningen af nyt land.

Det er langt fra tilfældigt, at Kong Harald nævner erobringen af både Danmark og Norge - og kristendommens indførelse - i én og samme sætning. De politiske, militære, administrative og religiøse elementer hang nøje sammen - det var det nødt til for at sikre et samlet rige. Mange områder omkring Danmark havde allerede gjort det samme; det blev gennem den kristne tro, at nationerne skulle etableres og udvikles.

Det var derfor ikke blot et navn landet fik, da Kong Harald lod »Danmarks dåbsattest« riste i runer - det var kulminationen på dannelsen af den første danske stat. Begyndende med samlingen af landet under én kongemagt - og med danerne selv, der langsomt men sikkert blev kristne ...

Jane Korsbæk

Meddelelser

Menighedsrådsmøder afholdes således:

Hersom:

Torsdag d. 14. januar kl. 19,00.

Mødet holdes i Hersom Præstegård.

V. Bjerregrav:

Onsdag d. 6. januar kl. 19,00.

Mødet holdes i Ældrecentret.

Ifølge menighedsrådsloven er alle menighedsrådsmøder offentlige.

Kongen

Spejle er ikke, hvad de har været. Det ved enhver, der har passeret den første ungdom. Og sådan er det også med konger. Dog vil vel de fleste af os nødtigt undvære en konge som overhoved for landet. (Ja, p.t. har vi jo Dronning Margrethe, men det er en anden sag).

Men hvorfor egentlig ikke? Kan en statsminister ikke være lige så god - han er dog demokratisk valgt i modsætning til kongen, der er født til at være den øverste i landet.

Hvad betyder, eller er, en konge egentlig dybest set?

Konger har der været siden lande eller stater dannedes for over 4.500 år siden. Men konge kan man være også uden at have et land at regere over. Endda uden at eje andet end det tøj, man har på.

»Konge« er et ord med flere betydninger - verdsligt, religiøst og personligt. Og hvad med spejlet ... er det mon stadig brugbart?

Det vil vi overveje denne aften - og synge sange om. Og vi vil nyde kaffen og kagen - selvfølgelig.

Alle er velkomne til denne aften, som Inge Weber står for: torsdag den 28. januar kl. 19,30 i præstegårdens konfirmandstue.

Folkekirken til debat

Den danske Folkekirke står for skud i disse år - måske mere end nogensinde før. Kolde vinde synes at blæse imod den kirkeordning, som har eksisteret i Danmark i over 150 år. Nu er der dem, der hævder, at Folkekirkens dage er talte. Er der noget om snakken?

Sammenlignet med andre kirker rundt omkring i verden er den danske, folkekirkelige model enestående. Hvordan er den det? Hvad ønsker Folkekirkens modstandere at sætte istedet? Skal kirke og stat adskilles? Hvilke konsekvenser vil dette i givet fald få? Hvordan kan vi bevare Folkekirken, hvis det er det vi ønsker?

Torsdag den 18. februar kl. 19,30 indbyd-

Valg af formand og næstformand m.fl. i menighedsrådene

Efter de nye regler er der i november foretaget valg i menighedsrådene således:

Klejtrup Menighedsråd: Genvalg over hele linien - Kirsten Hougaard Pedersen som formand, Ragna Kolind som næstformand, Birthe Korsbæk som kirkeværge, Ejvind Sørensen som kontaktperson, Vagner Bjørn som kasserer, Birthe Ømark som sekretær, Søren Bertelsen som bygningssagkyndig og formand og kasserer som underskriftsberettigede.

Hersom Menighedsråd: Genvalg over hele linien - Jens Nielsen som formand, Karin Jehg som næstformand, Britta Kempe som kirkeværge og kontaktperson, Esther Nielsen som kasserer, Henning Pedersen som sekretær, Poul Edvard Nielsen-Grøn som bygningssagkyndig og formand og næstformand som underskriftsberettigede.

V. Bjerregrav Menighedsråd: Genvalg over hele linien - Birte Bergman som formand, Anna Rohde som næstformand, Gunhild Agger som kirkeværge og kontaktperson, Kristian Nørskov som kasserer, Anna Rohde som sekretær, Eris Laustsen som bygningssagkyndig og formand og næstformand som underskriftsberettigede.

es der til en mødeaften i præstegårdens konfirmandstue, hvor Folkekirken sættes til debat. Jeg vil komme med et oplæg til nærmere drøftelse blandt deltagerne.

Enhver interesseret vil være velkommen til denne debataften.

Undervejs er der kaffebord.

FB.

Ferie og fridage

Jeg holder friweekend 12.-13. december (S.T.Chr.) og 6.-7. marts (S.T.Chr.) samt ferie i dagene 18.-24. januar (Ryholt).

Mandag er ugentlig fridag.

Søren T. Chr. har tlf. 9864 8011.

Ryholt har tlf. 8669 1003.

Frederik Birkler

Indre Mission i Klejtrup

December

Onsdag d. 2.: Bibeltime.

Januar

Mandag d. 4.: Bedemøde.

Onsdag d. 6.: Bedemøde.

Onsdag d. 27.: Generalforsamling hos Nora Serup.

Februar

Onsdag d. 3.: Bibeltime.

Møderne er kl. 19,30. Alle er velkomne. Henvendelse til Leif Jensen om, hvor møderne holdes, tlf. 9854 6792.

Klejtrup Sognehus

Endelig kom vi i gang med byggeriet. Hvis vejret ikke driller, skulle vi gerne være under tag inden jul.

Vi forventer at blive færdige inden påske.

Menighedsrådet

Viborg Kirkeradio under Radio Viborg

Vi sender hver søndag kl. 20,00-21,00

I vort område høres vi bedst på 93,8 eller 107,3 Mhz

Dagsorden og referat

fra møder i Klejtrup Menighedsråd kan ses på hjemmesiden og er desuden hængt op i Ældrecentret.

Klejtrup Kirkes hjemmeside:

www.klejtrupkirke.dk

Børne-klubben

»Spiren« og

Junior-klubben

»Toppen«

Begge klubber holder midlertidigt til på Brattingsborgskolen. »Spiren« onsdage kl. 15,30-17,00. »Toppen« mandage kl. 19,00-21,00. - Kom og vær med!

Ring til Birte Vammen og hør mere på tlf. 9854 6038.

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv

Arkivet i Ældrecentret er åbent hver onsdag kl. 14,00-16,30 - eller efter aftale med foreningens formand, Ragna Kolind, på tlf. 9854 6704.

Bogbussen

holder ved Spar i Bjerregrav tirsdag kl. 15,20-15,50 og ved Brugsen i Klejtrup tirsdag kl. 16,05-16,45.

Sidste frist for indlevering af stof til næste kirkeblad: 1. februar.